

Spēja uzrunāt dziļi un atklāti. Saruna ar gleznotāju Tatjanu Krivenkovu

Tatjana Krivenkova ir labi pazīstama gleznotāja ar izkoptu un ārkārtīgi smalku kolorīta izjūtu, kuras aizraušāns ar krāsām ienes nobīdes no tradicionāli acij pierastajiem salikumiem. 2011. gadā par izstādi "Gaismas atdalīšana no tumsas" Krivenkova nominēta Purviša balvai, kas tiek piešķirta reizi divos gados māksliniekam vai mākslinieku grupai.

Savukārt nupat "Māksla XO" galerijā noslēdzās viņas personālizstāde "Sarkanais un baltais", kurā māksliniece atklājās krāsu akvatintu sērijā, turpinot neskaitāmu vienas krāsas variāciju meklējumus.

"Abstraktās kompozīcijas tuvojas minimālisma robežām, kas latviešu mākslā ir ārkārtīgs retums. Māksliniece apzināti atteikusies no attēlojuma "obligātās programmas" un formālu efektu spožuma. Neuzbāzīgā ekspozīcija ir posms mākslinieces patstāvīgajos meklējumos garākā periodā. Tādēļ viņas skopie žesti pārliecina par iedziļināšanos izvēlētajā gleznieciskajā problēmā un radošo konsekvenci. Atklāsmi izraisoša viela kompetentam un uzmanīgam skatītājam," T. Krivenkovas nomināciju Purviša balvai pamato ekspertu grupas pārstāvis, mākslas kritiķis Vilnis Vējš.

Pati Krivenkova par savu glezniecību stāsta: "Esmu diezgan ilgi gleznojusi, un man ir izstrādāta sava valoda, zīmes, ar kurām varu pateikt savas domas. Liekvārdība atņem būtību. Man gribas visu atnest. Nedomāju, ka tā ir attālināšanās no realitātes, tā drīzāk ir tās pievilkšana sev tuvāk, lielāka iedziļināšanās". Prezēntējot izstādi "Gaismas atdalīšanās no tumsas", māksliniece citē Albertu Einšteinu: "Viss ir jāvienkāršo, cik vien iespējams. Bet ne vairāk." T. Krivenkova atzīst, ka pašlaik minimālistiskais izteiksmes veids viņai ir ļoti tuvs, kas izpaužas arī mākslinieces sniegtajā intervijā.

Kāda ir Jūsu vecāku loma mākslā?

T. K.: Sirsnīgie patērētāji.

Vai atceraties brīdi, kad sapratāt, ka būsiet māksliniece?

T. K.: Par to jāizšķiras ik pa brīdim - attiecinot uz sevi, biežāk lietoju "gleznotāja".

Vai māksliniekam jābūt nelaimīgam, lai spētu radīt?

T. K.: Labāk būt laimīgām.

Vai esat no brīvas gribas, nevis sadzīves apstākļu spiesta, mēģinājusi darīt kaut ko citu? Ko?

T.K.: Nē. Nesen, klausoties tiesas sēdi, kur izšķīra jautājumu par Brīvostas ieceri aizbērt daļu jūras pie Bolderājas mola, vēlējos būt juriste.

Ar ko Jūs atšķiraties no citiem māksliniekiem?

T. K.: Tikpat daudz, cik no viņiem atšķiros, esmu viņiem līdzīga.

Kas ir mākslas galvenā vērtība?

T. K.: Mākslas galvenā vērtība ir spēja uzrunāt dziļi un atklāti.

Ko Jūs gribētu mākslā pateikt tādu, pēc kā varētu mākslai mest mieru?

T. K.: Ja atbildēšu uz šo jautājumu, tad būs miers - neuzķeršos!

Vai spējat uz saviem darbiem palūkoties kā skatītājs?

T. K.: Spēju - skatītāji ir tik dažādi - esmu viena no viņiem.

Vai Purvīša balva, Jūsuprāt, uzliek māksliniekam īpašu atbildību?

T.K.: Mākslinieki, kuri saņem balvas, ir īpaši atbildīgi paši par sevi - ne velti tas, ko viņi pauž, rezonē tik spēcīgi, ka prasās pēc balvas.

Kādas mākslas kolekcijas ietvaros nokļūstot Jūsu darbam, Jums būtu patiens lepnums?

T.K.: Ir prieks un lepnums par darba nonākšanu jebkurā kolekcijā - darbiem jābūt apritē.